

IN MEMORIA. Пам'яті Володимира БРОСЛАВСЬКОГО**Тетяна Брославська (Тернопіль)
СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ВОЛОДИМИРА ЛЮБОМИРОВИЧА
БРОСЛАВСЬКОГО (ДО КОНФЕРЕНЦІЇ, ПРИСВЯЧЕНОЇ
ВІШАНУВАННЮ ЙОГО ПАМ'ЯТІ)**

*Моє небо впало і розбилося.
Загинув мій коханий чоловік, батько
прекрасної донечки Софійки та чудового
синочка Святославчика. Син...Брат...
Ми були щасливі разом. Ми були...
Боже, це так боляче.
Тетяна Брославська*

Найперше хочу розпочати свої слова з подяки. Подяки за те, що саме зараз ми творимо історію – адже вперше відбувається конференція, присвячена пам'яті мого чоловіка, Володимира Любомировича Брославського.

Ви всі знали Володимира як історика, викладача, військовослужбовця, колегу, друга. А для мене він – коханий чоловік, турботливий батько, людина, яка вміла любити й яку я продовжую любити й тепер.

Усе, що він робив, було справжнім. У кожній справі Володимир віддавався до кінця – щиро, віддано, з вірою у власні сили та з вірою в Бога. Він ніколи не здавався, завжди йшов до мети впевнено, сміливо, з відкритим серцем.

Наше подружнє життя майже повністю припало на роки війни. Спершу я чекала його з Маріуполя, потім – із Харківщини, із Соледара... А зі Сумщини – вже не дочекалася.

У сімейному житті ми завжди були вірними одне одному – нас єднала глибока любов, взаємна підтримка та довіра. Ми проживали своє життя щиро, з радістю від кожного спільного дня, цінуючи навіть дрібниці. У нас народилося двоє дітей – дуже бажаних і омріяних, у яких ми вклали всю свою любов і надію. Володимир був турботливим і ніжним чоловіком, який умів любити по-справжньому. Він став для мене опорою, другом, людиною, з якою хотілося йти крізь будь-які випробування. Його любов була глибокою і світлою – такою, що не згасає навіть після втрати.

У серпні я побувала там, де він служив. Життя тут, у Тернополі, зовсім інше, ніж там, на передовій. Лише в ніч, коли я була в дорозі до Охтирки, по місту прилетіло двадцять «шахедів». І коли мене запитують, чи там спокійно, я відповідаю: поїдьте й побачте самі. Бо там немає спокою – лише боротьба, мужність і біль.

У Володимира було безліч ідей, захоплень, планів. Доньку він хотів навчити стріляти зі зброї – разом мріяли зробити лук власноруч. Сина мав навчити робототехніки: Володя захоплювався технікою, складав дрони, моделі літаків, умів ремонтувати майже все. У нього були «золоті руки». Він хотів передати цей хист синові – навчити п'яти, збирати, конструювати. У сина – його розум, його логіка, його точність.

Донька зараз має червоний пояс із карате. Володя надзвичайно пишався нею. Пам'ятаю, як одного разу, коли донька перемогла мене під час тренування, він із усмішкою розповідав хлопцям: «Моя донька – справжня боєць!»

Мій чоловік був вправним стрільцем і досвідченим військовим фахівцем. Його точність, спокій і виваженість у бою неодноразово рятували життя

побратимів. Він володів не лише знаннями, а й справжнім військовим хистом, який передавав молодим бійцям, навчаючи їх упевненості, дисципліни та відповідальності. Водночас Володимир мав видатні організаторські здібності – умів згуртувати людей, чітко розподілити обов'язки й досягти результату навіть без належних ресурсів. Йому було властиве вміння творити з нічого: організувати захід, налагодити роботу підрозділу, знайти рішення там, де, здавалось, виходу немає. Україна втратила не просто офіцера – вона втратила професійного воїна, талановитого керівника, людину, яку любили й поважали всі, хто його знав. Він залишив по собі пам'ять про справжнього лідера й людину честі, віддану своїй країні до останнього подиху.

«Хорват» був щирим українцем – у серці, у вчинках, у словах. Коли прийшли його особисті речі, я розпаковувала їх і скрізь знаходила синьо-жовті прапори. Володимир завжди носив із собою прапор – символ його любові до України.

Побратими говорили про нього лише добре. Для них він був як батько – той, кому довіряють життя. Він знав про кожного, піклувався про всіх, намагався допомогти у складних ситуаціях. Виконував найнебезпечніші завдання – розмінював території, знешкоджував «пелюстки», дрони, потрапляв під обстріли. Але ніколи не втрачав спокою й віри.

Володимир не був боягузом – і я пишаюся цим. Мій чоловік був справжнім. Я вдячна долі за десять років щасливого спільного життя, у якому були любов, повага, взаємна підтримка. Є люди, які проживають усе життя й не пізнають справжніх почуттів, а нам це було дано.

Я дякую йому за дітей – у них живе його частинка. Вони схожі на нього і зовні, і внутрішньо. Кожного разу, коли згадую Володю, я цілую їхні щічки, вдивляюся в очі сина й дякую Богові – бо в них його погляд. Говорю з донькою – і відчуваю, як у ній живе сила й характер її тата.

«Дякую тобі, Володю, за те, що був найкращим татом, чоловіком, другом, українцем. Я говоритиму про тебе всюди, де б не була.

Володю, ти був найкращим.

Моя любов до тебе не зникла. Я продовжую любити тебе – у наших дітях, у наших спогадах, у кожній миті, що залишилася після тебе.

Людина живе доти, доки про неї пам'ятають. Я пам'ятаю тебе, Володю. І не дозволю, щоб тебе забули.»

Ми, історики, знаємо цінну пам'ять. Тож бережімо пам'ять про Володимира Любомировича Брославського – людину честі, науки, любові та служіння Україні.

Нехай це буде нашим спільним обов'язком перед його світлою пам'яттю.

Богдан Буяк (Тернопіль)

ВІН НІКОЛИ НЕ ПРАГНУВ ВИЗНАННЯ...

Є люди, які наче промінь світла: коли вони зникають, стає темно, незатишно і лячно... Ти згадуєш те світло і з приємністю відчуваєш його енергію. Таким Променем для всіх нас ще зовсім недавно був Володимир Любомирович Брославський — людина-синтез, чоловік-універсал, у якому гармонійно поєдналися найкращі риси вірного друга, терплячого наставника, конструктивного науковця, невтомного організатора, улюбленого викладача, турботливого батька, і, найголовніше, послідовного Воїна та беззаперечного Героя. Він просто зміг зробити те, про що інші говорять, мріють, планують. Він це зробив добровільно і професійно, як і все, до чого брався упродовж життя. Він віддав найцінніше своє заради того, щоб ми говорили, мріяли,